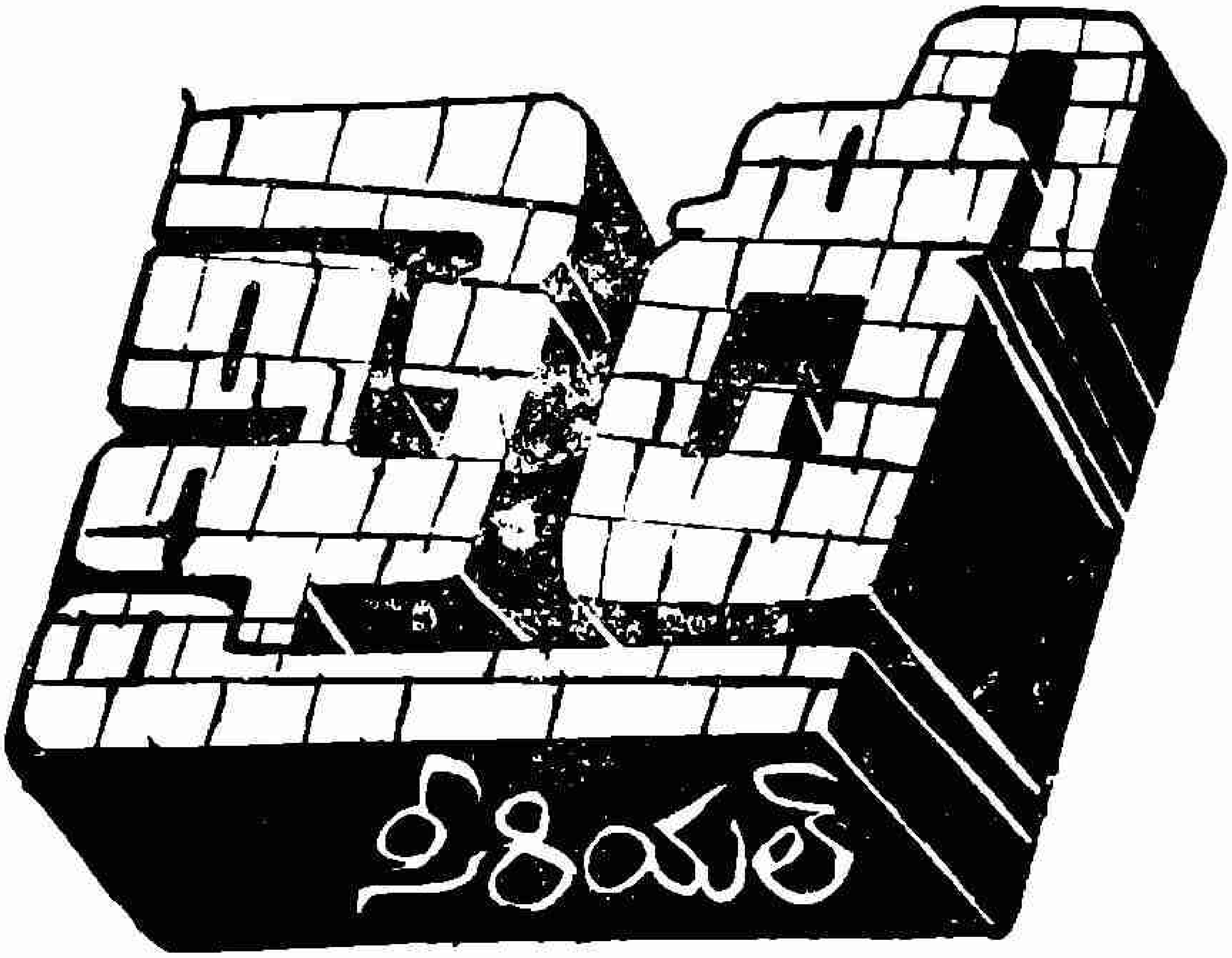

(25 వ భాగము)

"అదేదో వెతికి, కనుపించకపోతే, అనుకుందాం! కదులు!" అన్నాను ముందుకు నడుస్తూ.

ఆమె అయిష్టంగానే నాతో అడుగులు కలిపింది.

ఆ ప్రాంతమంతా అల్లిబిల్లి తిరిగినట్లు తిరిగాం మరో రెండుమూడు గంటలసేపు. ఎక్కడా ఆమె జాడ కనుపించలేదు. నా పాంటు జేబులో దాచుకొన్నాను అంతకు ముందు దొరికిన డెల్లా పర్సు.

"మిస్టర్ రాజ్!" భుజంపైన చెయ్యివేసి పిలిచింది.

ఏమిటన్నట్లు వెనక్కి తిరిగి చూశాను.

"ఇంక నడవలేను. కాళ్ళు పచ్చి పుండ్లయినాయి. ఆకలి ఎముకల్ని కొరికేస్తూంది" అంది నిస్త్రాణపడిపోతూ.

"ఏం చేద్దామంటావ్?" అడిగాను నాకూ తోచక.

"తినేందుకేమీ లేదు! కనీసం కాసేపు యెక్కడన్నా కూర్చుందాం!" అంది.

"చీకటి పడ్డతర్వాత ఎటూ రెస్టు తీసుకుంటాం. కనీసం అందాకయినా డెల్లాను వెతకటం మంచిదని తోస్తూంది నాకు. ఇంకొంత ముందుకువెళ్తే డెల్లా కనుపించకున్నా, ఆకలి తీరేందుకు ఏదైనా దారి కనుపించే అవకాశమన్నా వుంటుందేమో? చూద్దాం!" అన్నాను.

"అంత మొండితనం పనికిరాదు!" అంది కోపంగా.

"ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో పనికివచ్చేదదే! నువ్వు ఇక్కడే కూర్చో. నేను అలా వెళ్ళి చీకటి పడేసరికి నీ దగ్గర కొచ్చేస్తాను!" అన్నాను.

"వద్దు! నాకు భయం!" అంది దీనంగా ఆమె.

"భయమా? ఎందుకు?"

"ఈ ఎడారిలో నన్ను ఒకారిలా వదిలేసిపోతే ఏ క్రూరమృగమో వచ్చి పైనబడి చీల్చుకుతింటే ఏం చెయ్యాలి?" అడిగింది.

"క్రూరమృగాలకన్నా క్రూరమైనదానివి నీవు. నీవల్లనే కదా ఇంత జరిగింది" అన్నాను కోపంగా.

"రాజా! తెల్లారాక వెతుకుదాం! నేనూ వస్తాను. ఇవాళింక నీడ చూసుకుని విశ్రాంతి తీసుకుందాం!" అందామె దీనంగా ఏడుస్తూ.

"నో! సారీ!" అన్నాను అడుగు ముందుకువేస్తూ.

"యూ! క్రేజీ!" అంటూ విధిలేక వెంటబడిందామె.

"ఆ డెల్లానుకూడా ఇలానే ఏడిపించేవాడివా?" అడిగిందామె కొంతదూరం వెళ్ళాక.

"అంటే! నేను నిన్నేడిపిస్తున్నానా?" అడిగాను ఆమెవంక చూస్తూ.

"మరి?"

"అదే నీకూ, డెల్లాకూ తేడా? ఇంతకన్నా విపత్కర మైన సమయాల్లో, ఆమె నాకు ఉత్సాహాన్నీ, ఉద్రే కాన్ని కలిగించి, మృత్యువుతో పోరాడేందుకు అవసరమైన ఊపిరి పోసింది. నీలా పిరికిమందు నూరలేదెప్పుడూ" అన్నాను.

"విశ్రాంతి తీసుకుందామనడం పిరికితనమా?"

"అవును!" అన్నాను.

"అలాగని నే ననుకోలేదు" అందామె.

"అనవసరంగా విసిగించకు. నీతో మాట్లాడుతుంటే అడుగులు ముందుకు పడుతున్నాయి గానీ, చుట్టూ ఏముందో గమనించే వీలు లేకుండా పోతూంది" అన్నాను.

"డెల్లా ఏమీ నల్లపూస కాదు కనుపించకుండా వుండేందుకు. చిల్లపెంకు అంతకన్నా కాదు, ఏ చెట్టు మొదట్లోనో పడివుండటానికి. ఆమె మనిషి. నిన్నూ, నన్నూ చూడగానే పరుగెత్తుకొస్తుంది" అందామె కాస్త వెక్కసంగా.

"అది నిజమే! కానీ ప్రాణంతో లేకుంటే..." అన్నాను. అలా అనటం ఇష్టంలేకున్నా.

"ఆ మాట నే నింతకుముందంటే నువ్వు ఒప్పుకో లేదుగా? మరి ఆ అనుమానం ఇప్పుడెందుకొచ్చింది?" అడిగింది ఆమె.

"అనుమానం కలిగి కాదు! అలాంటి అవకాశంకూడా వుండొచ్చు గదా అన్నాను."

ఆ తర్వాత ఆమె మాట్లాడలేదు.

ఇద్దరం మౌనంగా ముందుకు నడిచాం.

దాదాపు గంటపైనే కలయ తిరిగాం. ఎక్కడా డెల్లా

జాడ కనుపించలేదు. నాలో అంతకు ముందుదాకా వున్న ఆశ ఆరిపోవటం మొదలెట్టింది. అంతసేపు తిరిగినా, నాకెక్కడా ఏ విధమైన క్రూరమృగం గానీ, జంతువుగానీ కనుపించలేదు. మనుషుల మాట సరేసరి. అసలు లేరు. ఇలాంటి ప్రదేశంకూడా భూమి ఉపరితలంపైన వున్నందుకు విస్తుపోయాను.

ఆకాశంకేసి తలెత్తి చూశాను.

సూర్యుడు దాదాపు పడమటివైపుకు వాలిపోయాడు. ఎండ తీవ్రతకూడా తగ్గింది. చల్లటిగాలి రావటం మొదలెట్టింది.

ఉత్తరంవేపునుండి ఝుంయ్‌మని పెద్ద శబ్దం వినిపించింది. వంద విమానాలు ఒక్కుమ్మడిగా ఆకాశంలోకి లేచేటప్పుడు కలిగే విధంగా వినవచ్చింది ఆ శబ్దం.

ఎవరివైనా శత్రువిమానాలు వస్తున్నాయేమో ననుకుని, అమెరికన్ నర్సుని లాక్కుని ఒక చిన్న చెట్టుచాటుకు వెళ్ళాను. శబ్దం దగ్గరయింది.

సముద్రపు హోరులా, జోరుగా వినవచ్చింది.

"విమానాలా?" అడిగిందామె.

"ఏమో? అలాగే వుంది!" అన్నాను ఆ దిక్కు చూస్తూ.

ఆకాశంలో ఎత్తుగా చిన్నచిన్న నల్లటిమేఘాల గుంపొకటి వేగంగా వస్తున్నట్లు తోచింది నాకు.

ఆవైపు చూడమన్నాను ఆమెను.

తలెత్తి చూసిందామె. వెంటనే అర్థం గానట్లు నాకేసి చూసింది. నాకూ అర్థం గాలేదు. అందుకే ఆమెకేసి చూడకుండా తల వెనక్కి వంచి ఆకాశంకేసి చూడసాగాను.

ఆ మేఘాలగుంపు నాకు దగ్గరకంటూ వచ్చింది. సరిగ్గా నడినెత్తిపైకి కదలింది. దాటి మరికొంత ముందుకు పోయింది.

ఆ తర్వాత విసురుగా జారిపడే ఉల్కల్లా, జర్రున నిటారుగా భూమిపైకి విరుచుకుపడ్డదా గుంపు.

నాకు భయం పుట్టింది. కళ్ళు గట్టిగా మూసుకున్నాను.

వెంటనున్న అమెరికన్ నర్సుకూడా భయంవేసింది గాబోలు, నన్ను రెండుచేతులతో బిగించి పట్టుకుంది. తల మెడకేసి రుద్దసాగింది.

శబ్దం ఆగిపోయింది. ప్రకృతి ప్రశాంతంగా వున్నట్లు తోచింది.

మెల్లగా కళ్ళు తెరచి చూశాను.

నాకు కొద్దిదూరంలో నాలుగడుగుల ఎత్తునున్న పెద్ద పెద్ద కోళ్ళలాంటి పక్షులు వందదాకా కనుపించాయి. చిన్న తలలు, సన్నటి మెడలు, పెద్ద పొట్టలు, విశాలమైన రెక్కలతో, గాలిలో రెక్కలుగట్టుకొని ఎగరగలిగే మనుషుల్లా వున్నాయి.

పొడుగ్గావున్న ముక్కుల్తో భూమిని లోడి, ఏదేదో తీసుకుని తింటున్నట్లు గమనించాను.

"అవేం పక్షులు?" అడిగింది అమెరికన్ నర్సు.

"అదే ఆలోచిస్తున్నాను!" అన్నాను.

"నే నింతకుముం దెప్పుడూ చూడలేదు!"

"నేను కూడాను."

"అమాంతం మనల్ని ముక్కుతో పొడిచి, లోనున్న మాంసమూ, కండలు, తినేలా వున్నాయి కదూ!" అడిగిందామె.

"అవును!" అన్నాను. చూస్తుంటే వాటి కలాంటి

ప నేం పెద్ద కష్టంకాదని నాకూ అనిపించింది.

"వాటి దృష్టిలో పడకుండా తప్పించుకోవడం మంచి దేమో?" అడిగింది నన్ను.

"పక్షిజాతిలో మనిషిని...అదీ ప్రాణాలతో వున్న జీవిని చంపుకుతినే రకంగురించి నే నెక్కడా చదవలేదు. ఇవికూడా మనిషికి హానిచేసే రకమని నేను ఊహించ లేకుండా వున్నాను" అంటూ నా అభిప్రాయం తెలియ పరచాను.

"అయితే వెళ్తావా వాటి దగ్గరకు?"

"వెళ్ళొద్దంటావా?"

"నీ ఇష్టం! నేను మాత్రం రాను. వాట్ని ఇంతదూరం నుండి చూస్తుంటేనే ఊపిరి ఆగిపోతుంది నాకు!" అంది.

"అయితే నువ్విక్కడే వుండు. నే వెళ్ళి వాటి సంగతి కనుక్కొంటాను" అంటూ ముందుకు కదిలాను.

అమెరికన్ నర్స్‌ముందు చెప్పినంత ధైర్యంగా, ఆ పక్షుల గుంపువేపు నడవలేక పోతున్నట్లు నాకు నాకే అర్థమయింది. అంటే నాలోనూ, ఏదో మూల వాటిని గురించి భయం వుండివుంటుందని నిర్ధారించుకున్నాను. గుండెలు చిక్కబట్టుకొన్నాను.

నెమ్మదిగా అడుగు తీసి అడుగు ముందుకు వెయ్యసాగాను.

పడుతున్నది అడుగులే అయినా నడుస్తున్నది మైళ్ళలా గుంది నాకు. బాగా దగ్గరకంటూ వెళ్ళాను. ఇప్పుడు నాకూ, ఆ గుంపుకూ పట్టుమని పదిగజాల దూరంకన్నా ఎక్కువలేదు.

ఆ గుంపు నా కదలికను ఏమాత్రం గమనించలేదు. వాటి పనిలో అవి నిమగ్నమై వున్నాయి. ఒకదాన్నొకటి

రాసుకుంటూ, నేలను ముక్కుల్లో పొడిచి కెలుకుతూ ముందుకూ, వెనక్కూ తిరుగుతూనే వున్నాయి.

ఇంకొంచెం ముందుకు కదిలాను.

ఇప్పుడూ మా మధ్యదూరం మరీ తగ్గిపోయింది. నాలుగు గజా లుంటుం దనుకుంటాను.

దగ్గరనించి గమనించాను. ఒక్కో పక్షి చేతులు నేల కానించి నడిచే మనుషుల్లా వున్నాయి. వీపు భాగం విశాలంగా వుంది. మెడ సన్నగా పొడుగ్గా వుంది. నాలాంటి వాడు ఎక్కి కూచున్నా సులభంగా మోసుకెళ్ళగలిగేలా వున్నాయి.

మెల్లిగా అడుగులు వేసుకుంటూ వాటి మధ్యకు వెళ్ళాను.

నన్ను అవి గమనించాయి. అయినా భయపడి పారిపోవటంకానీ, ఎగరటంగానీ చేయలేదు. నన్ను రాసుకుంటూ తిరుగుతూనే వున్నాయి. అక్కడ్నుంచి అమెరికన్ నర్స్ వున్నవేపు చూశాను.

ఆమెకూడా నా వెనుకే కొంతదూరం వచ్చినట్లుంది. నాకు దగ్గరగానే వినా పక్షులగుంపుకు కాస్త దూరంగా నిలుచుని వుంది.

నా దగ్గరకు రమ్మని చెయ్యి ఊపుతూ సైగచేశాను.

ముందో క్షణం తటపటాయించింది. మళ్ళీ ధైర్యం తెచ్చుకొంది కాబోలు. చకచక నడచివచ్చింది దగ్గరకంటా.

"ఇది భయంకరంగా వుంటే బెంబేలెత్తిపోయాను. మనుషుల్ని చూసినా వీటికి భయంలేదు లాగుంది!" అంది.

"అవును!" అన్నాను నా ప్రక్కగా వచ్చిన ఒకదాన్ని వీపుపైన చెయ్యివేసి నిమురుతూ.

"ఎక్కడ్నించి వచ్చాయో ఇవి?" అడిగింది.

ఆ విషయమే ఆలోచిస్తున్నాను నేను. ఇలాంటి పక్షులు రాత్రిళ్ళు ఒక ప్రాంతాన్ని మకాంగా వుంచుకొంటాయి. ఆహారంకోసం రోజూ వందల మైళ్లు గుంపుగా ప్రయాణం చేస్తాయి. హిచ్ కాక్ పిక్చర్ 'బర్డ్స్' చూశానుయం. ఎస్ సీ. చదివేప్పుడు బొంబాయిలో. ఇవిగాకున్నా, ఇలాంటివే మరోజాతి గురించి, వాటి అలవాట్ల గురించి చాలా వివరంగా చూపించారందులో. ఈ గుంపుకూడా ఏదో దూరప్రాంతాన్నుండి వచ్చివుండాలి.

ఇక్కడ్నుంచి వీటిల్లో ఒకదానిపైనెక్కి వెళ్దామా అనుకున్నాను. పైగా డెల్లా షర్టు ఈ ప్రాంతాల కనుపించింది. మనిషిమాత్రం జాడలేకుండా పోయింది.

మాలాగే ఆమెకూ ఆరోజు ఈ గుంపు కనిపించివుంటే, సాహసంచేసి ఒకదానిపై ఎక్కి వెళ్ళిపోయి వుండవచ్చునని అనిపించింది నాకు. ఆ ఆలోచన రాగానే, నిర్ణయం చేసుకున్నాను వెళ్ళిపోయేందుకు వాటితో. నా అభిప్రాయం ఆమెకు చెప్పాను.

"ఇవి పిచ్చి పట్టినట్లు ఎగురుతాయి. పట్టుకునేందుకు ఏ ఆధారం లేదు. పైగా ఎక్కడికి వెళ్తాయో తెలీదు. మన కర్మ కాలి ఈ గుంపు ఏ కీకారణ్యంలోనో వదిలేశాయంటే అక్కడ్నుంచి బైటపడే మార్గంలేక ఏ క్రూరజంతువులకో ఆహారంగా మారిపోవాల్సి వుంటుంది!" అందామె భయపడుతూ.

"అయితే నువ్వు వెనక్కి పోగలవా ఒంటరిగా?" అడిగాను.

"వెనక్కి వెళ్ళిమాత్రం చేసేదేముంది. పద నీతోనే వస్తాను!" అందామె చివరికి.

(సశేషం)